

Книга Даниїла — номер двадцять два

Розкриття пророчої дискусії: методологія пізнього дощу та кінцевої кризи

Jeff Pippenger
2023-12-17

Методологія, затверджена Богом, чітко визначена у 28-му та 29-му розділах книги Ісаї, де ця методологія представлена як «рядок на рядок». 11 вересня 2001 року могутній ангел вісімнадцятого розділу Об'явлення зійшов і, роблячи це, повторив зішестя, яке він здійснив 11 серпня 1840 року. В обох випадках після його зішестя було проголошено падіння Вавилону, і було виголошено, і незабаром знову буде виголошено, заклик до тих, хто ще перебуває у спілкуванні з нею, вийти. В обох випадках подія, що виконала передбачення, мала всесвітній вплив, бо так само, як звістка першого ангела була донесена до «кожної місіонерської станції у світі» в 1840 році, увесь світ був вражений і усвідомив подію 11 вересня 2001 року. Пророцтво, що сповнилося 11 серпня 1840 року, було пророцтвом, яке вказувало на накладення обмеження на іслам другого горя, і одразу після 11 вересня 2001 року було накладено обмеження на іслам третього горя.

11 серпня 1840 року ознаменовує посилення вістки, що була розпечатана в час кінця в 1798 році, а 11 вересня 2001 року ознаменовує посилення вістки, яка була розпечатана в час кінця в 1989 році. Основне правило руху першої ангельської вістки було підтверджене 11 серпня 1840 року, і цим правилом був принцип «день за рік». Основне правило руху третьої ангельської вістки було підтверджене 11 вересня 2001 року. Це правило полягає в тому, що істина утверджується через «лінію на лінію», показуючи, що кінець ілюструється початком і що історія повторюється. Пророча подія 11 вересня 2001 року підтверджується не лише прямими словами Сестри Вайт, але, що ще важливіше, самим фактом, що ці події досконало відтворили ту саму віху в історії міллеритів. Те, що було визнано в події 11 серпня 1840 року, полягало не стільки у виконанні пророцтва, скільки в обґрунтованості методології, прийнятої Міллером та його сподвижниками.

"Подія точно виконала пророцтво. Коли про неї стало відомо, безліч людей переконалися у правильності принципів тлумачення пророцтв, прийнятих Міллером та його соратниками, і адвентний рух отримав надзвичайний поштовх. Вчені та люди високого становища об'єдналися з Міллером як у проповідуванні, так і в публікуванні його поглядів, і від 1840 до 1844 року справа швидко поширювалася." Велика боротьба, 335.

11 вересня 2001 року, коли пізній дощ почали вимірювати, «дебати» точилися й досі точаться щодо істинної чи хибної методології. Пророцтва міллеритського руху викладені на обох таблицях 1843 і 1850 років, які Сестра Вайт схвалює як такі, що були задумані Господом, а також як сповнення другого розділу книги Авакума. Вістка міллеритів, що була сформована через «принципи тлумачення пророцтв, прийняті Міллером і його

сподвижниками», і яка згодом дала «дивовижний поштовх», що надав силу вістці Опівнічного крику, була представлена на двох священних таблицях. Пророцтва, зображені на тих двох священних таблицях, були визначені й утверджені пророчими правилами Міллера. Ці таблиці були сповненням наказу в книзі Авакума наочно зобразити пророцтва, встановлені методологією Міллера, на «таблицях», у множині. Другий розділ книги Авакума визначає й безпосередньо пов'язаний із «дебатами» двадцять сьомого розділу книги Ісаї.

Я стану на своїй варті, піднімуся на вежу й пильнуватиму, щоб побачити, що він скаже мені, і що я відповім, коли мені докорять. Авакума 2:1.

Слово «proved» у вірші означає «бути тим, з ким сперечаються». Авакум, який представляє сторожів руху першого і третього ангелів, мав стати тим, з ким сперечатимуться, і він хотів зрозуміти, що має відповісти, коли почнуться дебати. Відповіддю в історії першого ангела було створення двох священних діаграм, а відповіддю в історії руху третього ангела — створення пророчої серії під назвою «Дві таблиці Авакума». Діаграми та серія були побудовані на методології, представленій у кожній з відповідних історій. В Авакумі методологія представляє те, чим користуються сторожі, щоб утвердити послання, і також визначає питання, що є предметом «дебатів», яке своєю чергою породжує два класи поклонників.

Я стану на свою варту, поставлю себе на вежі й пильнуватиму, щоб побачити, що Він скаже мені, і що я відповім, коли мене докорятимуть. І Господь відповів мені й сказав: Напиши видіння і ясно виклади його на таблицях, щоб той, хто читає його, міг бігти. Бо видіння ще на визначений час, але в кінці воно промовить і не збреше; хоч і забариться, чекай на нього, бо воно неодмінно прийде, не забариться. Ось душа того, хто надимається, не праведна в ньому; а праведний житиме своєю вірою. Авакум 2:1-4.

Одна група виправдовується вірою, а інша звеличується у своїй душі, як це представлено фарисеєм і митарем. Фарисеї поклалися на методологію, засновану на звичаях і традиціях, а фарисей також уособлював релігійну систему, що підтримувала контроль над своєю паствою, впроваджуючи ієрархічний лад, керований тими, які називали себе обраним Божим народом та оборонцями істини, але які зрештою взяли участь у розп'ятті Істини. Пророча «дискусія» двадцять сьомого розділу книги Ісаї стосується істинної та хибної біблійної методології. Опонентами в «дискусії» є ті, хто дотримуються методології Іллі на той час, і давньоусталена система богословських експертів, яку в часи Христа уособлював Синедріон.

Двадцять сьомий розділ вказує, що «суперечка» починається, коли він «стримує», тобто коли Бог стримує «свій лютий вітер», у «день східного вітру». «В міру, коли воно виростає, ти будеш сперечатися з ним; він стримує свій лютий вітер у день східного вітру. Тим-то буде очищене беззаконня Якова». Слово «очищене» означає «спокутуване» і представляє вигладження гріха в слідчому суді. Методологія, щодо якої ведеться суперечка, являє собою випробування, яке потрібно пройти, щоб гріхи Божого народу були вигладжені. Методологія Іллі як випробування представлена в історії Христа, де нас було попереджено,

що тоді ті, хто відкинув вістку Івана Хрестителя (якого Христос ототожнив з Іллею), не могли отримати користі від учення Ісуса.

Вістка пізнього дощу представлена як вчення Ісуса, бо Він є Слово, і більше того, пізній дощ представлений як «освіження», яке визначається як «присутність Господа».

Отож покайтеся та наверніться, щоб були стерті ваші гріхи, щоб настали часи віради від обличчя Господнього; і Він пошле Ісуса Христа, Якого вам раніше проповідували. Дії 3:19, 20.

Сестра Вайт стверджує, що ангел, який зійшов у десятому розділі Об'явлення, 11 серпня 1840 року, "був не хто інший, як Ісус Христос". Отже, ангел, який зійшов 11 вересня 2001 року, також був би "не хто інший, як Ісус Христос". Його зішестя в обох випадках позначає початок пророчих "дебатів" щодо істинної чи хибної методології, адже на це вказує книга в Його руці, яку Божому народові було наказано з'їсти. Перебуваючи в Галілеї, Ісус наставляв учнів, що вони повинні їсти Його тіло й пити Його кров, бо там Він заявив, що Він — хліб, що зійшов з небес. Саме там Він втратив більше учнів, ніж у будь-який інший момент Свого служіння, і ті, хто пішли, ніколи не повернулися. Вони пішли, бо вирішили аналізувати Його вчення хибною методологією — сприймати Його слова в буквальному сенсі, замість того щоб застосувати правильний духовний сенс. "Дебати" двадцять сьомого розділу Ісаї — це пророча віха, для якої є кілька свідків, що підтверджують: вона представляє усталену проголошену систему біблійного аналізу в протистоянні з методологією, представленою посланцем Іллі.

Це позначає конкретну точку в процесі поступового відходу від колишнього Завіту й вибраного Богом народу та початок завітних стосунків із тими, «що колись не були народом Божим». «Дебати», що ще важливіше, представляють початок періоду, який завершиться недільним законом, що незабаром настане. Альфа й Омега завжди поєднує кінець із початком, і таким чином самі «дебати» стають символом одного з гріхів наших предків, який має бути визнаний і сповіданий, щоб виконати молитву з Левита 26.

Молитва Даниїла з дев'ятого розділу являє собою молитву, яку слід вознести наприкінці трьох із половиною днів одинадцятого розділу Об'явлення. Цей період часу зображений у двадцять сьомому розділі Ісаї як час, коли «укріплене місто буде спустошене, а оселя покинута й залишена, мов пустеля: там теля пастиметься і там ляже, й об'їдатиме його гілля. Коли його гілки всохнуть, їх поламають: жінки придуть і сплять їх; бо це народ без розуміння; тому Той, хто їх створив, не змилується над ними, і Той, хто їх утворив, не виявить їм ласки».

Двом свідкам не виявляють "жодної прихильності", бо вони проголосили хибне передбачення, що започаткувало період "пустелі" тривалістю три з половиною дні. Вони тоді стали "народом без розуміння", хоча раніше були "укріпленим містом". Те місто тоді стало "спустошеним" і "оселею", яка була "покинута". Воно перетворилося на мертві сухі кості, що лежать на вулиці міста Содома та Єгипту. Коли мертвих тоді кличуть встати, їх випробовують гріхами їхніх батьків, що включає "суперечку" на початку періоду, який

починається з посилення першого послання і закінчується приходом третього послання. Суперечка полягає в тому, чи прийняти, чи відкинути методологію, представлену Іллею їхньої історії. У 1863 році батьки адвентизму відкинули послання "сім разів" Мойсея, яке було представлено Іллеєю.

Починаючи з липня 2023 року, усохлі гілки двадцять сьомого розділу книги Ісаї мають вирішити, чи повторять вони гріхи церкви в Галілеї та історію 1863 року, а також історію 11 вересня 2001 року. Відкинути методологію, представлену другим розділом книги Авакума і двадцять сьомим розділом книги Ісаї, а також Іллею, Іваном Хрестителем і Вільямом Міллером, означає повторити гріхи наших батьків, замість того, щоб скористатися священними прикладами, які були записані для тих, на кого прийшли кінці землі.

Усе це сталося з ними як приклади; і написано це нам на пересторогу, на яких досягли кінці віків. Тож хто думає, що стоїть, нехай пильнує, щоб не впасти. Вас не спіткала спокуса, крім людської; але Бог вірний, Він не допустить, щоб ви були спокушувані понад вашу силу, а разом зі спокусою дасть і вихід, щоб ви могли її витримати. Тому, мої улюблені, утікайте від ідолопоклонства. Промовляю як до мудрих; самі судіть, що кажу. 1 Коринтян 10:11-15.

Священна методологія утверджує вістку Опівнічного Крику, яка є вісткою Пізнього Дощу. Ця вістка, коли її духовно споживають, породжує відповідний досвід так само певно, як овочева їжа Даниїла й трьох юнаків дала їм кращий і повніший вигляд. Але в другому розділі Авакума каменем спотикання для тих, хто відкидає пропозицію виправдання вірою, є гордість, яка перешкоджає їм далі пізнавати Господа. Якщо коли-небудь був час, коли Божий народ не може відкладати працю прийняття істинної методології та споживання вістки з руки ангела, то це зараз!

"Ми не повинні чекати пізнього дощу. Він зійде на всіх, хто визнає й прийме росу та зливи благодаті, що проливаються на нас. Коли ми збираємо крихти світла, коли ми цінуємо вірні милості Бога, який любить, коли ми довіряємо Йому, тоді сповниться кожна обітниця. 'Бо як земля випускає свої паростки, і як сад дає зійти тому, що посіяне в ньому; так Господь Бог дасть прорости праведності й хвалі перед усіма народами.' Ісаїя 61:11. Вся земля має наповнитися славою Божою." Біблійний коментар Адвентистів сьомого дня, том 7, 984.

Боже пророче Слово визначило, що коли великі будівлі міста Нью-Йорка були повалені, ангел з вісімнадцятого розділу Об'явлення зійшов би, і «Об'явлення вісімнадцятого розділу, вірші з першого до третього, сповнилися б». Ісаїя двадцять сьомий визначає той час як «день східного вітру», і це час, коли «суворий вітер» стримується. «У міру того, як воно проростає, ти будеш сперечатися з ним: він стримує свій суворий вітер у день східного вітру». Сестра Вайт визначає той самий час.

У той час, коли діло спасіння завершується, на землю прийде скорбота, і народи будуть гніватися, але будуть стримані, щоб не перешкодити ділу третього ангела. Тоді прийде 'пізній дощ', або освіження від присутності Господа, щоб надати силу гучному голосу

третього ангела і приготувати святих, щоб устояти в час, коли будуть вилиті сім останніх кар. Ранні твори, 85.

Сила, що гнівить народи, з'явилася, коли почав падати пізній дощ. Та щойно та сила розгнівала народи, її було стримано, бо Ісая записав, що Він "стримує свій суворий вітер". Суворий вітер — це східний вітер, і той вітер стримується, коли пізній дощ починає накрапати, а діло спасіння завершується. Завершальне діло спасіння — це час запечатування. "Рядок на рядок": суворий, або східний, вітер, який стримується під час запечатування ста сорока чотирьох тисяч, — це чотири вітри з сьомого розділу Об'явлення.

І після цього я побачив чотирьох ангелів, які стояли на чотирьох кутах землі, стримуючи чотири вітри землі, щоб вітер не дув ані на землю, ані на море, ані на жодне дерево. І я побачив іншого ангела, що підіймався зі сходу, маючи печать Бога Живого: і він крикнув голосом гучним до чотирьох ангелів, яким було дано шкодити землі й морю, кажучи: Не шкодьте ні землі, ні морю, ані деревам, доки ми не запечатаємо слуг нашого Бога на їхніх чолах. Об'явлення 7:1–3.

Запечатування ста сорока чотирьох тисяч було прообразно представлене тріумфальним входом Христа в Єрусалим. Там Христос, єдиний раз у Своєму житті, їхав на ослі (символ ісламу), а Лазар очолив процесію в Єрусалим. Сестра Вайт називає Лазаря символом печаті в тій історії.

Зволікаючи з приходом до Лазаря, Христос мав милосердний намір щодо тих, хто Його не прийняв. Він зволікав, щоб, воскресивши Лазаря з мертвих, дати Своєму впертому, невіруючому народові ще одне свідчення того, що Він справді є "воскресіння і життя". Він не хотів відмовлятися від усякої надії щодо народу — бідних, заблукалих овець дому Ізраїля. Його серце розривалося через їхню непокаянність. У Своєму милосерді Він задумав дати їм ще одне свідчення, що Він є Відновитель, Єдиний, Хто може вивести на світло життя і безсмертя. Це мало бути свідченням, яке священники не могли б неправильно витлумачити. Це було причиною Його зволікання вирушити до Віфанії. Це коронне чудо, воскресіння Лазаря, мало поставити Божу печать на Його справі та на Його твердженні про божественність. Бажання віків, с. 528, 529.

Період зволікання, що почався 18 липня 2020 року, представлений Христовим зволіканням перед тим, як Він воскресив Лазаря. Період зволікання з одинадцятого розділу Об'явлення завершується по закінченні трьох з половиною днів. У ті дні двоє свідків лежали мертвими на вулиці. І так само, як Лазар мав бути воскресений після періоду зволікання, так само й двоє свідків Івана. Після воскресіння вони очолюють ходу до Єрусалима, представляючи «печатку Божу» та «кульмінаційне чудо», що свідчить про божественність Христа. Воскресіння позначає завершення запечатування ста сорока чотирьох тисяч, яке відбувається, поки стримуються чотири вітри — східний, суворий вітер, що прийшов 11 вересня 2001 року.

У годину недільного закону ті вітри розв'язуються, щоб звершити відплатний суд над звіром із землі з тринадцятого розділу Об'явлення. Вони вже навіть прослизують крізь

пальці тих чотирьох ангелів, які стримують їх у час запечатування. Одне з найглибших висловлювань у Дусі пророцтва, що стосується дня східного вітру, міститься в дев'ятому томі «Свідчень». У цьому томі натхненні слова починаються з одинадцятої сторінки, тож він символічно починається з «дев'ять-одинадцять». Назва розділу — «Остання криза», але це також перший розділ частини під назвою «Для приходу Царя».

Немає жодних доказів, що розділ і назву глави навмисно змінювали редактори, які уклали том; однак прихід Царя легко впізнається як прихід Жениха, який у притчі про десять дів збігається з опівнічною кризою, що виникає серед дів через наявність або відсутність олії в їхніх посудинах. Опівнічна криза, що нині настає, як свідчить назва, — остання криза для десяти дів. У цій кризі виявляється, чи мають вони олію, чи ні. Олія — це не просто Святий Дух; її точно визначено як Святого Духа, а також як правильне послання і правильний характер.

Правильна методологія утверджує правильну звістку опівнічного кличу, і ця звістка, прийнята та втілена в життя, формує правильний характер. Цей характер у останній кризі отримує Божу печать. Процес запечатування Божого народу розпочався з настання дня східного вітру 11 вересня 2001 року. Тоді звістку того часу слід було з'їсти. Те, чи їсти, чи не їсти, представлено в Ісаї як "спір", а також в Авакума — як запитання про те, що сторожі мають відповісти в суперечці. Час зволікання у Матвія 25 та Авакума завершується представленням двох класів поклонників. Час зволікання, представлений трьома з половиною днями в одинадцятому розділі Об'явлення, майже завершився.

Цей час зволікання також представлений на початку розділу в дев'ятому томі уривком із Послання до євреїв, де Павло перефразовує четвертий вірш другого розділу книги Авакума. Посилання Павла поміщає другий розділ книги Авакума у третьоангельському русі, бо саме в тій історії Христос увійшов до Святого Святих, і в тій історії було відкрите світло Його первосвященицького служіння, і саме в Посланні до євреїв Павло подає найясніше одкровення Христового первосвященицького служіння у Божому Слові.

У русі першого ангела другий розділ книги Авакума ще не розпізнавав перехід Христа до Святого Святих, бо це не сталося до завершення проголошення Опівнічного кличу. Час зволікання, про який згадує Павло, — це час зволікання Авакума і Матвія, але це той час зволікання, що мав розпочатися 18 липня 2020 року. Останній вірш другого розділу Авакума означає завершення Опівнічного кличу в історії міллеритів і прихід третього ангела:

А Господь у святому храмі Своему: нехай мовчить перед Ним уся земля. Авакум 2:20.

«Свідчення», том дев'ятий, наголошує, починаючи з одинадцятої сторінки (дев'ять-одинадцять), на притчі про десять дів, часі зволікання та його зв'язку з Авакумом і Матвієм, а також на остаточній кризі та події 11 вересня 2001 року, коли розпочалися пророчі дебати.

Розділ 1 — До приходу Короля

'Ще трохи, і Той, хто має прийти, прийде і не забариться.' Євреїв 10:37.

Остання криза

Ми живемо у час кінця. Ознаки часу, що швидко збуваються, свідчать, що пришестя Христа вже близьке. Дні, в які ми живемо, є серйозними та важливими. Дух Божий поступово, але неухильно відступає від землі. Пошесті та суди вже падають на зневажників Божої благодаті. Лиха на суші й на морі, нестабільний стан суспільства, тривоги війни — усе це зловісні ознаки. Вони передвіщають наближення подій найбільшої ваги.

Сили зла об'єднують свої зусилля та згуртовуються. Вони зміцнюються перед останньою великою кризою. Незабаром у нашому світі відбудуться великі зміни, і останні події розгортатимуться швидко.

Стан речей у світі свідчить, що буремні часи вже на порозі. Щоденні газети повні ознак близького жажливого конфлікту. Зухвалі пограбування стали частим явищем. Страйки стали звичним явищем. Крадіжки та вбивства вчиняються повсюди. Люди, одержимі демонами, забирають життя чоловіків, жінок і малих дітей. Люди захопилися пороком, і всіляке зло бере гору.

Ворогу вдалося спотворити справедливість і наповнити серця людей бажанням корисливої наживи.

«Справедливість стоїть далеко: бо правда впала на вулиці, і правота не може увійти». Ісая 59:14. У великих містах безліч людей живе в убогості та злиденності, майже не маючи їжі, житла й одягу; тоді як у тих самих містах є ті, хто має більше, ніж може бажати серце, хто живе розкішно, витрачаючи свої гроші на розкішно мебльовані будинки, на особисті прикраси або, що ще гірше, на задоволення чуттєвих пристрастей: на спиртне, тютюн та інші речі, що руйнують розумові сили, розхитують розум і принижують душу. Крики голодуючого людства волають до Бога, тоді як усіма видами утисків і здириництва люди нагромаджують колосальні багатства.

Одного разу, перебуваючи в Нью-Йорку, мені у нічний час було показано будівлі, що піднімалися поверх за поверхом до небес. Ці будівлі вважалися вогнетривкими, і їх зводили, щоб прославити їхніх власників і будівничих. Все вище й вище здіймалися ці споруди, і в них використовували найдорожчі матеріали. Ті, кому належали ці будівлі, не запитували себе: «Як ми можемо якнайкраще прославити Бога?» Господь не був у їхніх думках.

«Я подумав: „О, якби ті, хто таким чином вкладають свої кошти, могли бачити свій шлях так, як його бачить Бог! Вони зводять величні будівлі, але якими ж безглуздими в очах Владики всесвіту є їхні плани й задуми. Вони не шукають усіма силами серця й розуму, як можуть прославити Бога. Вони втратили з поля зору це — перший обов'язок людини.“»

Коли ці величні будівлі зводилися, власники раділи з честолюбною гордістю, що мають гроші, аби тішити себе й викликати заздрість у своїх сусідів. Значну частину грошей, які

вони так вкладали, було здобуто через здирництво, шляхом пригноблення бідних. Вони забули, що на небі ведеться облік кожної ділової операції; кожна несправедлива угода, кожен шахрайський учинок там записується. Наближається час, коли у своєму шахрайстві та зухвалості люди дійдуть до межі, яку Господь не дозволить їм перейти, і вони дізнаються, що терпіння Єгови має межі.

«Наступна сцена, що постала переді мною, — пожежна тривога. Люди дивилися на високі й нібито вогнестійкі будівлі й казали: «Вони цілком безпечні». Але ці будівлі були пожертні вогнем, наче зроблені зі смоли. Пожежні машини нічого не могли вдіяти, щоб зупинити руйнування. Пожежники не могли привести машини в дію». Свідчення, том 9, 11–13.

"Дебати" щодо методології, що відбулися на початку періоду, представленого у першому розділі книги Даниїла; а також у розділах першому—третьому книги Даниїла; а також в історії, що починається 11 серпня 1840 року; а також в історії шостого розділу Євангелія від Івана, під час кризи в Галілеї; а також в історії 11 вересня 2001 року (до 18 липня 2020 року), тепер повторюються не в адвентизмі загалом, а серед мертвих сухих кісток, які пробуджуються від своєї летаргії "голосом", що кличе в пустелі.

У нашій наступній статті ми перейдемо до розгляду методології пізнього дощу, як її представлено у двадцять восьмому та двадцять дев'ятому розділах книги пророка Ісаї.

І почув я голос Господа, який казав: Кого Я пошлю, і хто піде для нас? І я сказав: Ось я, пошли мене. І Він сказав: Іди й скажи цьому народові: Слухаючи — слухатимете, та не зрозумієте; дивлячись — дивитиметесь, та не збагнете. Зроби серце цього народу грубим, їхні вуха обтяж і їхні очі заплющи, щоб не бачили очима, не чули вухами, не розуміли серцем і не навернулися — і не були зцілені. Тоді я сказав: Господи, аж доки? І Він відповів: Аж поки міста не опустіють без мешканця, і доми — без людини, і край не стане цілковито спустошеним, і Господь віддалить людей далеко, і велике запустіння буде посеред краю. Але й тоді в ньому зостанеться десята частка, і вона повернеться, та буде на спалення: як теревинт і як дуб, що при зрубанні мають пеньок, — так святе насіння буде його пнем. Ісая 6:8-13.